

[Skræppenborg-Nielsen.]

ting. Men vi hører da altid, at særligt i det nordjyske område er beskæftigelsen ikke alt for god og har hele tiden ikke været det, og derfor kan man godt synes, det er lidt mærkeligt, at der ikke er sket mere, end der er. Det kan jo også være, at årsagen er den, at administrationen og de ingeniørfirmaer, der skal udarbejde disse detailprojekter, er alt for langsomme. Når jeg tænker på de næsten utålelige varmemforhold, der er på statshospitalet i Middelfart, når jeg tænker på, at jeg for et par år siden rejste spørgsmålet her i folketinget, når jeg tænker på, at pengene er bevilget til det, men at der er sket meget, meget lidt siden, så forstår jeg det næppe. Og undskyld jeg siger det, men man forstår det jo slet ikke, når man samtidig ser, at når det drejer sig om kaserner — og dem er der desværre bygget alt for mange af i dette land — så er langt de fleste af dem, der er projekteret, blevet bygget. Der taler man aldrig om arbejdskraftmangel, besværligheder med administrationen o. s. v., de skal skam nok blive bygget. Når jeg i går nævnte statshospitalerne, var det naturligvis også en slags svar til de borgerlige partiers evindelige kritik af de stigende udgifter på finansloven. Jeg rejste det for at gøre opmærksom på — selv om det måske ikke er helt nødvendigt, for det er sagt utallige gange her i folketinget — at det offentlige forbrug her i landet bør blive større. Det bør blive større, fordi der er så utrolig mange offentlige ting, der halter langt bagefter. Når forholdet er dette — og det mener jeg altså det er — er det klart, at så skal der bruges flere penge til investeringer, og så er det hul i hovedet at tale om, at vi kan spare på finansloven på dette område.

Nu lagde jeg godt mærke til, hvad det ærede medlem hr. Thestrup sagde; han talte jo også i dag om besparelser og om, at man skulle holde igen på de offentlige udgifter. Jeg kunne forstå det ærede medlem hr. Thestrup, hvis det også gjaldt de militære udgifter, men dér ønsker det ærede medlem absolut ikke at spare. Vi får i finansudvalget, om ikke hver uge så i hvert fald næsten hver uge, fra den højtærede forsvarsminister ansøgninger om betydelige beløb. Vi fik et par stykker i

sidste uge, vi har fået et par stykker i denne uge, og nu til formiddag har finansudvalgets flertal bevilget først 8 mill. kr. og så 17 mill. kr. til forsvaret; det er altså bare på en enkelt formiddag 25 mill. kr. Ved de lejligheder har der ikke været talt om besparelser; man kan dårlig nå at tælle til 10 i finansudvalget, før disse meget store bevillinger er gennemført. Så synes jeg, man skal holde op med at tale om besparelser.

Den højtærede finansminister gjorde mig opmærksom på, at jeg vistnok havde taget fejl i mit udgangspunkt, da jeg talte om militæruddgifternes stigning. Jeg erkender, jeg har taget fejl. Jeg håber aldrig, jeg bliver større, end at jeg kan rette en fejl, jeg har begået. Jeg har haft et forkert udgangspunkt; det drejer sig om ca. 100 mill. kr. Jeg takker for oplysningen og beklager fejlen. Ikke desto mindre er det fuldt tilstrækkeligt med disse udgifter, ikke mindst, som jeg allerede har sagt det, i en sparetid, og det er jo en sådan, vi stiler henimod.

Jeg takker den højtærede kirkeminister for den besvarelse, jeg fik på det spørgsmål, jeg stillede i går; jeg vil gerne sige tak for den udførlige og — lad mig sige det sådan — charmerende besvarelse. Og tak for slutbemærkningen om, at en fremtidig lønningslov for folkekirken kan medføre en omfordeling af udgifterne til fordel for staten, nemlig derved at staten muligvis kan spare nogle millioner kroner. Også dér må vi tænke på at spare, når man nu er så spareivrig. Når jeg har rejst spørgsmålet, er det hverken af antipati mod folkekirken eller af sympati for den, men blot fordi jeg finder det urimeligt, at det er staten, der skal have den meget betragtelige udgift, som 90 mill. kr. er, når denne udgift retteligt burde betales af de forskellige menigheder over kirkeskatten.

Der tales her meget om ansvar, og jeg er naturligvis af den opfattelse, at det ikke alene er regeringen, der har ansvaret for, hvad der sker i dette land. Det har folketinget så sandelig også, og det er vel ikke for meget af sige — sådan føler jeg det i hvert fald — at den store tillid, et folketing burde have ude i befolkningen, efterhånden er ved at gå fløjten. For at sige det lidt mindre drastisk: den er ved at gå den forkerte vej. Det er sørgeligt, det